

розраховано на 180 навчальних годин. На мою думку, після «Теорії фінансів» студент вже третього курсу (1 семестр) покликаний прослухати і вивчити конкретні фінансові спеціальні дисципліни по обраному фаху. Отже, в паралель студенти опановують знаннями з двох основних навчальних курсів: «Державні фінанси» і «Корпоративні фінанси» і вивчають ці дисципліни цілі два семестри, тобто увесь третій рік навчання. На четвертому курсі вже доцільно вводити читання курсів «Місцеві фінанси», «Фінансовий аналіз», «Фінансова діяльність підприємств», «Фінанси малих підприємств», «Оподаткування підприємств» і інші. І отут виникає питання: «Чи ми маємо право не викладати курс «Введення в фінансовий менеджмент» і «Введення у бюджетний менеджмент» студентам, які отримують вищу освіту в університеті. І відповідь повинна бути: «Ні, не маємо права». При цьому кількість навчальних годин (лекцій, практичних) не може бути однаковою і це цілком є закономірним.

Підготовка фахівців у магістратурі повинна базуватись на окремих засадах, пов'язаних з поглибленням академічної освіти і розширення її діапазону, тому ураховувати досвід провідних університетів світу вважаємо за доцільне. З нашої точки зору, на часі потребує подальшого глибокого обговорення серед науковців, викладачів і спеціалістів одне із принципових питань з організації підготовки фахівців у магістратурі на заході, а саме можливість вступу в магістратуру — лише після двох років набуття спеціалістом практичного досвіду роботи.

*О. О. Дем'янчук, канд. екон. наук, доц.,
кафедра політичної економії облікових ф-тів*

РОЛЬ ВИКЛАДАЧА УНІВЕРСИТЕТУ В ПІДВИЩЕННІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ

Вища освіта в Україні — одна із провідних галузей соціально-економічного розвитку країни. Саме завдяки вищій освіті в країні формується інтелектуальний капітал нації, інвестиції в який є найефективнішими і швидко окупляються для людини, підприємства, держави і суспільства.

Сучасне українське суспільство пред'являє підвищений попит на висококваліфікованих спеціалістів із глибокими професійними знаннями, здібностями до творчого мислення, вмінням швидкого опанування практичними навичками у своїй сфері діяльності.

Сучасному суспільству також необхідна кваліфікована молодь, яка здатна думати «по-українськи», тобто відчувати, що її знання, енергія, розум потрібні Україні, що кожна молода людина своїми знаннями і працею робить особистий внесок для перетворення нашої країни в розвинуту європейську державу. У вихованні та підготовці саме таких спеціалістів з вищою економічною освітою велика роль надається викладачу університету.

Ця роль полягає в наступному.

По-перше, кожний викладач повинен відчувати особисту причетність та відповідальність за забезпечення високого рівня освіти в університеті. А для цього, перш за все, викладач має відчувати себе не просто вчителем, лектором, а наставником, організатором отримання знань студентами, вихователем, який не тільки дає знання, зацікавлює студента, спонукає його самостійно працювати і мислити. Викладач-наставник впливає на світогляд і морально-культурний розвиток студента, бачить в ньому не просто учня, а майбутнього громадянина, професіонала.

По-друге, саме такі взаємовідносини «викладач (вихователь) — студент (майбутній спеціаліст, працюючий і думаючий про розвиток України)» вимагають активізувати навчальний процес, шукати нові, сучасні форми співпраці викладачів і студентів. Вважаємо, що такими сучасними формами є індивідуально-консультативна робота та самостійна робота студентів під керівництвом викладача. Саме ці форми забезпечують індивідуалізацію навчання, роботу викладача з кожним студентом, сприяють формуванню самостійного, творчого, критичного мислення та відповідальності і самостійності в процесі прийняття рішень. Лекційний процес треба розглядати не основною, а відправною ланкою навчання, початком і стимулом самостійної роботи студентів.

По-третє, високі вимоги до молодих фахівців з вищою економічною освітою спонукають викладача університету постійно вдосконалюватися, займатися науковими дослідженнями, підвищувати свій науковий та педагогічний рівень. Студенти добре відчують професіоналізм, глибокі знання викладача, з великою зацікавленістю обговорюють з викладачем складні, сучасні економічні проблеми.

Обмін знаннями і думками є корисним як студенту, так і викладачу. Викладач, який постійно займається науковими дослідженнями, зацікавлює і студента проводити наукові роботи.

На кафедрі політичної економії обліково-економічних факультетів студенти вже з I курсу починають приймати участь у нау-

кових дослідженнях: пишуть курсові роботи, де розглядаються певні економічні проблеми, що доповідаються викладачу під час захисту перед групою; готують наукові реферати з економічних проблем України, беруть участь у студентських наукових конференціях.

Таким чином, у сучасних умовах роль викладача у формуванні висококваліфікованих, самостійних, творчо і науково мислячих спеціалістів постійно зростає. Кожний викладач повинен усвідомити, що формування спільного європейського освітнього простору з єдиними вимогами і критеріями, об'єктивна необхідність входження нашої Держави в цей освітній простір, вимагає консолідувати наші зусилля для забезпечення належної освітнянської підготовки нашої студентської молоді відповідно до європейських і світових вимог.

Вважаємо, що критерієм якості викладацької роботи є рівень конкурентоспроможності наших випускників. Важливо, щоб цей рівень майбутніх фахівців включав як нові конкурентні переваги відповідно до світових вимог, так і власні національні переваги, що необхідно дбайливо зберігати.

І. А. Джалладова, канд. фіз.-мат. наук, доц.,
кафедра вищої математики

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ВИКЛАДАННЯ МАТЕМАТИКИ

Західні вчені описують майбутнє людства як життя в умовах стрімких змін. Відповідно, люди повинні навчитися швидко приймати рішення. Міжнародна організація економічного співробітництва і розвитку (PISA) проводить дослідження по якості шкільної освіти, де враховується аналітичні навички. Учні повинні не тільки запам'ятати матеріал, а й навчитися думати. Власно кажучи, це одні із складних задач — розвивати розум учня, виховувати не пасивного споживача знань, а їх здобувача, тобто людину здатну самостійно вчитися.

Що означає с цієї точки зору навчити математики, знати математику?

В математиці, як і в будь-якій науці, рівень знань визначається двома факторами.